

Ο σκύλος σου πεθαίνει

τόν πατάει ένα φορτηγάκι.
τόν βρίσκεις στην άκρη του δρόμου
και τόν θάβεις.
νιώθεις άσχημα γι' αυτό.
νιώθεις άσχημα ό ίδιος,
μά νιώθεις άσχημα και για τήν κόρη σου
γιατι ήταν τό ζωάκι της,
και τό άγαπούσε τόσο.
συνήθιζε νά του σιγοτραγουδάει
και νά τό αφήνει νά κοιμάται στό κρεβάτι της.
γράφεις ένα ποίημα γι' αυτό.
τό λές ποίημα για τήν κόρη σου,
για τόν σκύλο που τόν πάτησε ένα φορτηγάκι
και για τό πώς τόν φρόντισες,
τόν πήγες στό δάσος
και τόν έθαψες βαθιά, βαθιά,
και τό ποίημα βγαίνει τόσο καλό
ώστε σχεδόν χαίρεσαι που τό σκυλάκι
τό πάτησε αυτοκίνητο, άλλιώς ποτέ
δέν θά 'γραφες τέτοιο καλό ποίημα.
ύστερα κάθεσαι νά γράψεις
ένα ποίημα για τό γράψιμο ενός ποιήματος
για τό θάνατο εκείνου του σκύλου,
μά καθώς γράφεις
άκους μιά γυναίκα νά ούρλιάζει
τ' όνομά σου, τό μικρό σου όνομα,
και τίς δύο συλλαβές,

καὶ ἡ καρδιά σου σταματᾷ.

ἓνα λεπτὸ ἀργότερα συνεχίζεις νὰ γράφεις.

ἐκείνη οὐρλιάζει ξανά.

ἀναρωτιέσαι πόσο θὰ κρατήσῃ αὐτό.

Φωτογραφία τοῦ πατέρα μου
στὰ εἴκοσι δύο του χρόνια

Ὁκτώβριος. Ἐδῶ σὲ αὐτὴ τὴν κρύα, ἄγνωστη κουζίνα
μελετῶ τὸ ἀμήχανο πρόσωπο τοῦ νεαροῦ πατέρα μου.
Χαμογελώνοντας ντροπαλά, κρατάει στὸ ἓνα χέρι μιὰ ἀρμαθιὰ
ἀγκαθωτὲς κίτρινες πέρκες, στὸ ἄλλο
ἓνα μπουκάλι μπίρα Carlsbad.

Μὲ τζὴν παντελόني καὶ τζὴν πουκάμισο, ἀκουμπάει
στὸ μπροστινὸ φτερό ἐνὸς Φὸρντ τοῦ 1934.
Θὰ ἤθελε νὰ ποζάρει περήφανος καὶ στητὸς γιὰ τοὺς ἀπογόνους
του,
νὰ φοράει τὸ παλιό του καπέλο στραβὰ πάνω ἀπὸ τὸ ἓνα αὐτί.
Ὅλη του τὴ ζωὴ ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ ξεχωρίζει.

Μὰ τὸν προδίδουν τὰ μάτια, καὶ τὰ χέρια
ποὺ προτείνουν πλαδαρὰ τὴν ἀρμαθιὰ μὲ τὶς νεκρὲς πέρκες
καὶ τὸ μπουκάλι τῆς μπίρας. Πατέρα, σ' ἀγαπῶ,
μὰ πῶς μπορῶ νὰ πῶ σ' εὐχαριστῶ, ἐγὼ ποὺ ἐπίσης δὲν κάνω
κράτει στὸ ποτό,
καὶ ποὺ δὲν ξέρω κὰν μέρη γιὰ νὰ ψαρέψω;